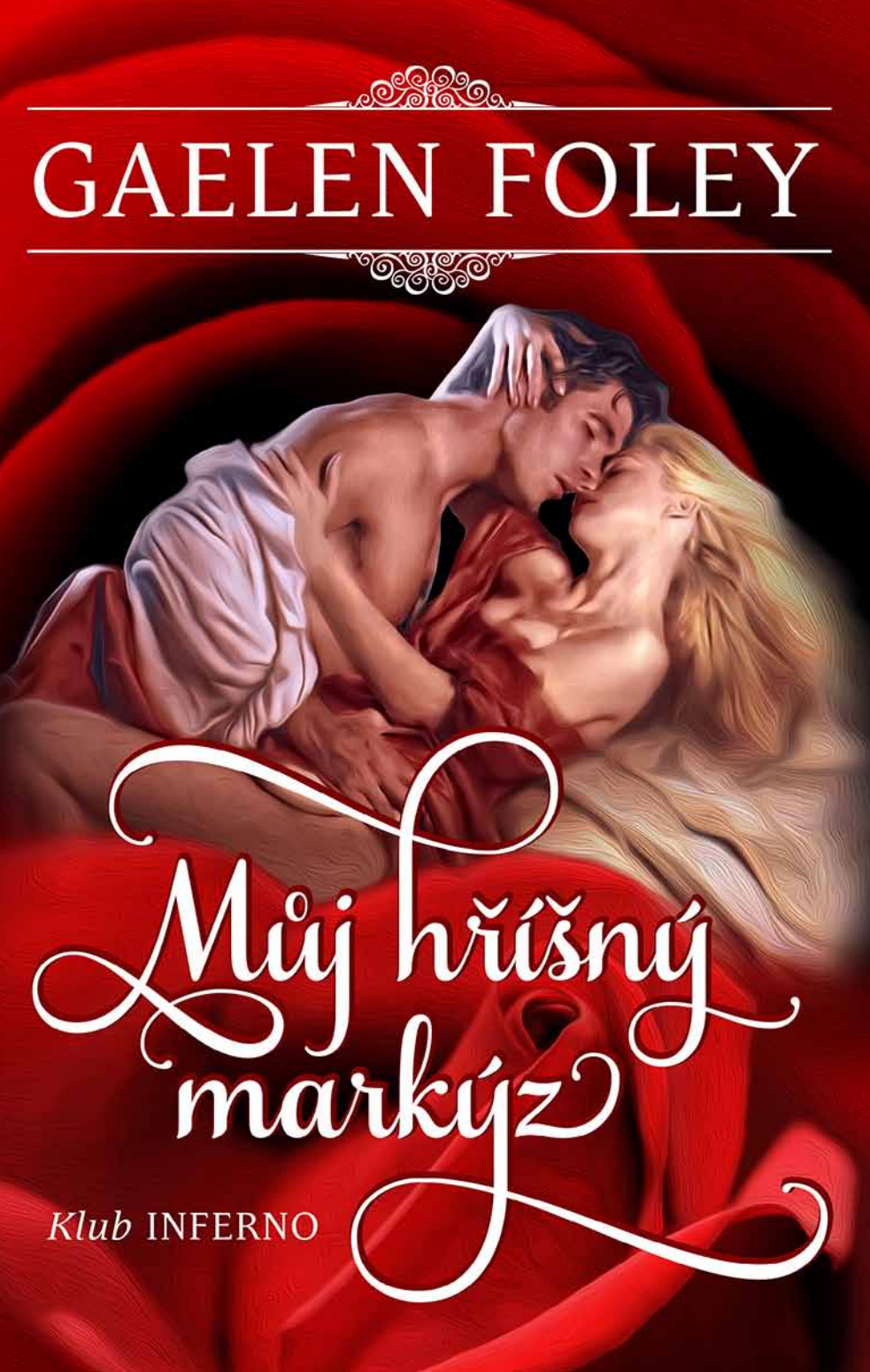

GAELLEN FOLEY

*Můj hříšný
markýz*

Klub INFERNO

GAELLEN FOLEY

Můj hříšný
markýz

Klub INFERNO

2013

Copyright © 2009 by Gaelen Foley
Translation © 2013 by Alena Horváthová
Cover design © 2013 by GALATEA

Veškerá práva vyhrazena.

Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena
bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu MY WICKED MARQUESS,
vydaného nakladatelstvím Avon Books, New York 2009,
přeložila Alena Horváthová
První vydání v elektronické podobě
Vydalo Nakladatelství GALATEA, s.r.o.,
v prosinci 2013

ISBN 978-80-87910-07-8

*Pravdu může říkat jakýkoli hlupák, ale lhát,
to si vyžaduje muže s bystrou myslí.*

Samuel Butler

Drahý lorde Rotherstone,

pokud čtete tento dopis, pak Vás po dlouhé a nebezpečné cestě vítám zpátky v Londýně. Po dobu Vaší nepřítomnosti jste mě pověřil nelehkým úkolem, ale já jsem na něm tvrdě pracoval a nyní mám to potěšení seznámit Vás s plody své práce. Po měsících vyšetřování, které jste požadoval, a s využitím všech neobvyklých metod, s nimiž jste mě obeznámil, Vám předkládám seznam, který jste si přál – pět londýnských nejkrásnějších a nejžádanějších nevěst ze šlechtických kruhů k Vašemu zvážení.

Můžete si být jist, že všech pět mladých dam splňuje přísná kritéria Vašeho lordstva: zdraví, mládí, dobré vychování, příjemná povaha, správný původ, a to nejdůležitější, bezchybná pověst. Zde je jejich seznam:

- 1. Slečna Zoe Simmsová – 19 let, nádherný hlas, dobře stavěná. Neteř vévody z Rowlandu.*
- 2. Slečna Anna Brightová – 18 let, dcera biskupa z Norwellu, začínající spisovatelka, první vydaná práce s titulem „Ctnosti mladé dámy“.*
- 3. Lady Hypatia Glendalová – 21 let, známá jako skvělá sportovkyně a lovkyně, chová lovecké psy.*
- 4. Slečna Adora Walkerová – 16 let. Ačkoliv stěží opustila školní škamna, ve společnosti je považována za největší krásavici posledních let.*
- 5. Úctyhodná slečna Daphne Starlingová – 20 let, velická krásavice, známá svou laskavostí – ale je problematická, lorde. Pozor! (Přečtěte si doušku!)*

Pokud budete mít zájem, jsem připraven s Vámi probrat veškeré detaily. Jsem si však jist, že si vše ověříte osobně. Všechny mé záznamy jsou Vám zcela k dispozici. (Jak jste mi přikázal, pane, o každé mladé dámě jsem zjistil a sepsal všechny detaily týkající se její rodiny, stejně jako nadcházející společenský kalendář a rovněž jejich pravidelný týdenní program. To Vám snad pomůže, abyste každou mladou dámu mohl sledovat podle svého vlastního uvážení.)

Očekávám Vaše další instrukce – a ještě jednou, lordě, s radostí nad anglickým vítězstvím a nad koncem té strašné války – Vás vítám doma.

*Váš oddaný služebník,
Oliver Smith*

Post Script: Co se týče dámy číslo pět, lordě, možná můžete Daphne Starlingovou ze seznamu rovnou vyškrtnout. V posledních dnech se nešťastně zapletla do skandálu.

Obávám se, že vzhledem k tomu, že odmítla svého nápadníka lorda Alberta Carewa, získala slečna Starlingová pověst záletnice.

V lehké dvoukolé bryčce vjela do oblasti ztracených duší. Jako doprovod jí sloužila jen služebná a lokaj. Opustila bezpečí rušného Strandu a vstoupila do temného labyrintu plného nebezpečných stínů.

Kůň odmítavě pohodil hlavou, ale nakonec se poddal pevně Williamově vůli a nervózně vstoupil do úzké uličky mezi polo-rozpadlé budovy. Z každé strany se nad nimi nebezpečně tyčil blok šedých nájemních domů, který zpola zahalen v husté ranní mlze připomínal středověké hradby.

V tuto denní dobu zde kromě klapotu koňských kopyt, které dopadaly na rozdrobenou kamennou dlažbu, vládlo naprosté ticho. Tato chudinská čtvrť se stejně jako jí podobné probouzela až za soumraku. Nebylo pochyb, že je Daphne na míle vzdálená od elegantní vily svého otce.

Tohle nebylo vhodné místo pro mladou dámu.

Nicméně právě v těchto dnech, kdy si celý svět začal o Daphne Starlingové myslet jen to nejhorší, jí na tom vůbec nezáleželo. Ztráta dobré pověsti jí dokonce připadala podivně osvobozující. Poskytlo jí to nový pohled na věc a soustředilo její pozornost na to, co bylo v danou chvíli nejdůležitější.

Zachránit děti a dostat je pryč z tohoto bezútěšného světa, který se podobal zlé noční můře.

Kolem otevřené bryčky, kterou nechala naložit vším, co od poslední návštěvy shromáždila pro zdejší sirotčinec, se líně vlnily cáry mlhy. Naposledy tady byla minulý týden, ale přesto jí stav zdejší čtvrti opět šokoval.

Kousek opodál zahlédla toulavého psa s vystouplými žebry, jak v hromadě odpadků hledá něco k jídlu. Všude byl cítit zá-

pach. Do úzkých křivolakých uliček se nedostal ani závan čerstvého vzduchu, ani zde nepronikly sluneční paprsky. Budovy byly natěsnány tak blízko na sebe, že zdejší lidé žili v neustálém přítmí. Rozbitá okna připomínala rozbité životy těch, kteří to už prostě vzdali. Tu a tam spal tulák, netečný k okolnímu světu, spíše než lidskou bytost připomínající hromadu páchnoucích hadrů.

Nad tímto místem se vznášel odér zoufalství. Daphne se zachvěla a přitáhla si plášť blíže k tělu. Možná by tady neměla být. Občas měla dojem, že žije dvojí život.

Dobře však věděla, jaké to je osiřet jako malé dítě. I když měla milujícího otce, bezpečný domov a vždy co jíst, chyběla jí matka. Byla to právě matka, která v mladé dámě probudila smysl pro zodpovědnost k těm, kteří neměli tolik štěstí jako ona.

V hloubi duše věděla, že kdyby nezašla do těchto temných míst a nedala alespoň trochu lásky těm, kteří nikoho nemají, pak by její život neměl smysl. Zvláště pak život jediné dcery bohatého a urozeného vikomta, kterou byla. Dobře si uvědomovala, že se narodila do příliš snadného života se zlatou lžičkou, ale přesto toho privilegia nechtěla zneužívat.

Ani nechtěla, aby se z ní někdy stalo bezcitné stvoření jako z těch, kteří se k ní v poslední době tak snadno obrátili zády.

Hlavou se jí mihla vzpomínka na samolibou tvář lorda Alberta Carewa. Kdykoliv si vzpomněla na jeho romantický návrh, chtělo se jí křičet. *Největší švihák a největší krasavice – dokonalá dvojice. Co tomu říkáte?* Albertova arogance ho nechávala v blažené nevědomosti své vlastní nepřístojnosti. V životě lorda Alberta Carewa byla jen jediná láska: on sám. Daphne zaskřípala zuby, a když William zahrnul do Bucket Lane, kde uprostřed špíny stál bezútěšný sirotčinec, nechtěného nápadníka vyhnala z hlavy.

Bucket Lane nebo „Vědro breček“, jak ji se smíchem nazývali hrubí místní obyvatelé, byla ulice, kde hřích otevřeně zápasil se ctností. Bohužel se zdálo, že zde temnota zvítězila.

Ačkoliv na konci ulice stál malý městský kostel, poslední drobící se kamenný anděl s nechutí shlížel na svět pod sebou.

Na rohu byl velký hlučný nevěstinec, přes ulici zaplivaná nálevna a o několik dveří dál hráček doupě.

Minulý měsíc se tady stala vražda.

Přišli dva strážníci, aby svědkům položili několik otázek, ale nikdo nic neviděl ani neslyšel. Muži zákona odešli a už se nevrátili.

Život v Bucket Lane šel dál svým tempem.

„Ještě jednou mi řekněte, co tady děláme, slečno,“ pípala služebná Wilhelmina, zatímco projížděli ulicí.

„Řekl bych, že pokoušíme osud,“ zavrčel William, její dvojče.

Ačkoliv na tom mohlo být zrnko pravdy, Daphne věděla, že to nemyslí zle. Dvojčata byla na panství Starlingů známá jako „dva Williesovi“. Oba byli dobrosrdeční a loajální a každý týden ji ochotně doprovázeli při návštěvách sirotčince.

„Podívej se támhle, Williame,“ řekla Daphne a zvedla ruku v rukavičce, aby zamávala na pozdrav. „To kvůli nim jsme tady.“

Ze všech špinavých oken na ně dychtivě vykukovaly vzrušené tvářičky a mávaly jim na přivítanou.

William si odkašlal. „Asi máte pravdu, slečno.“

Daphne se na lokaje povzbudivě usmála. „Žádný strach, Wille, nezdržíme se dlouho. Jen hodinku.“

„Půl,“ zaprosil lokaj, zatímco stočil kočár k sirotčinci. „Dneska s sebou nemáme Davise, slečno.“

„Máš pravdu.“ Obvykle s ní jezdili dva lokajové, ale dnes – jistě zcela úmyslně – její nevlastní matka trvala na tom, že statný lokaj Davis musí zůstat doma, aby pomohl při stěhování nábytku v salónku.

Opět.

Věčně nespokojená Penelopa byla královnou stěhování, stejně jako královnou strkání nosu do cizích věcí.

Celý ten debakl s Albertem byl od začátku záležitostí její nevlastní matky, která se nemohla dočkat, až Daphne dostane z domu.

„Tak tedy dobře,“ uznala zdráhavě. „Budu se snažit, abych se nezdržela déle než půl hodiny.“

William k ní vděčně pohlédl a zastavil koně.

„Slečno Starlingová! Slečno Starlingová!“ ozval se vysoký dětský hlas, zatímco Daphne vystupovala z kočáru. Otočila se a uviděla, jak k ní běží jeden ze starších chlapců, který loni opustil sirotčinec.

„Jemmy!“ Byl hubený a otrhaný, ale ještě stále se dokázal zářivě usmívat. Přivítala ho mateřským políbením. „Ach, říkala jsem si, co je s tebou! Kde jsi celou tu dobu byl?“

„Tam a zase tady, slečno!“

Chytila ho za ramena a uvědomila si, že je skoro stejně tak vysoký jako ona. „Od té doby, co jsem tě viděla naposledy, jsi povyrostl! Kolik ti vlastně je?“

„Za chvíli mi bude třináct!“ vyhrkl hrdě.

Usmála se na něho. „Mám nějakou šanci, že jsi snad změnil názor? Znáš koláře, který hledá poctivého a šikovného chlapce.“

Posměšně se ušklíbl. Daphne se zamračila a chlapec si vzpomněl na něco málo z výchování, které měl. „Promiňte, slečno.“ Sklonil hlavu. „Budu o tom přemýšlet.“

„To udělej.“ Ještě stále se nechtěla vzdát a zlomit nad Jemmym hůl, ale ten už se vydal po špatné cestě. Utekl ze dvou míst, která mu našla, okouzlen snadným životem kriminálníčka. „Nezlom mi srdce, Jemmy. Jestli tě četníci chytí při nějaké lumpárně, nebudou s tebou mít slitování. Bude jim jedno, že jsi ještě chlapec. Pošlou tě do Austrálie.“

„Nic špatného nedělám!“ bránil se pohoršeně, ale byl to špatný herec.

„Skoro jsem ti uvěřila.“ Významně se na něho podívala, když vtom si všimla muže, který stál na druhé straně ulice a pozoroval ji. Ošumělý pobuda kouřil doutník, opíral se o dveře hostince a upřeně na ni zíral.

Když se podívala jeho směrem, konečky prstů se dotkl klobouku a vyslal k ní široký úsměv, který byl spíše výhrůžný než přátelský. Pohoršena jeho přímým pohledem si uvědomila, že by se měla co nejdříve dostat dovnitř do sirotčince. Pak však pohodila hlavou. Byla si vědoma toho, že na tomto místě nesmí dát najevo strach.

Většinou si jí nevšíмали, protože věděli, že nepřišla dělat potíže. Vždyť pomáhala jejich dětem. Malí obyvatelé sirotčince byli oficiálně uznáni jako sirotci, ale ačkoliv někteří jimi skutečně byli, většina z nich byla prostě opuštěná. Daphne nevěděla, co je horší.

Jedinou věcí, kterou si byla zcela jistá, byla ta, že tyhle děti odsud musí dostat, jak to jen bude možné.

Už rok a půl pracovala na tom, aby pro sirotčinec našla nějaké lepší místo. Přemlouvala všechny své urozené přátele, aby přispěli na charitu.

Dokonce už našla dům, který byl na prodej. Stará internátní škola byla pro sirotčinec jako stvořená. Nicméně, navzdory veškeré snaze nashromážděná suma byla stále velmi malá.

Asi budu muset co nejdříve něco vymyslet, říkala si v duchu, zatímco s Wilhelminou vykládaly náklad ze zadní části kočáru. Zdejší děti rostly až příliš rychle a jestli někdo něco neudělá, tak se mladíci jako Jemmy ocitnou na nejlepší cestě stát se členy zdejšího zločineckého klanu.

Ještě horší osud čekal zdejší děvčata, která se stávala levným zbožím v místním nevěstinci. Daphne se nenávistně podívala na roh ulice. V jejich očích byl nevěstinec horší než nálevna džinu. Vždyť z lásky činil jen ubohou frašku.

A láska byla jedinou nadějí, kterou zdejší děti měly – což vlastně platilo pro každého.

Žádná z *jejích* malých holčiček nesmí skončit v tom domě s bílým masem. Bude se muset více snažit. Jistě najde způsob, jak to zařídit.

Především nesmí Albertovi dovolit, aby pošpinil její pověst ještě víc, než to již udělal. Moc dobře věděla, že pokud se mu podaří poštvat proti ní vyšší společnost, její snaha nashromádit potřebnou sumu nutnou k přestěhování sirotčince bude marná.

A děti na ní byly zcela závislé. Na celém světě neměly nikoho jiného. S těmito myšlenkami si přes rameno přehodila vak s potravinami a s povzbudivým úsměvem, který byl mnohdy to jediné, co mohla nabídnout, se vydala vstříc hlasitému výskotu a šťastným pozdravům, které ji hřály v hloubi srdce.

Co tam zatraceně dělá? Nevěsta číslo pět ho nepřestávala udivovat. *Půl hodiny.* Z náprsní kapsy vytáhl hodinky, aby znovu zkontroloval čas, a zase je zavřel. Max St. Albans, markýz z Rotherstonu, zasunul hodinky zpátky do kapsy černé vesty, zakroutil hlavou, ale dál zůstal na svém místě, odkud měl dokonalý výhled.

V zájmu bedlivého průzkumu ji sledoval na toto špinavé, bohem zapomenuté místo v londýnském zapadákově, a zaujal pozici na druhé straně ulice, kde zastavila svůj kočár.

Vytáhl malý kapesní dalekohled a přes špinavou záclonu z okna třetího poschodí místního nevěstince sledoval dění na protější straně ulice, přičemž chladně ignoroval prostitutku, která mu okusovala ucho.

„Najal jste si tento pokoj na celou hodinu a spolu s ním všechno, co k tomu patří. Určitě si nechcete hrát?“

„To tedy nechci,“ zavrčel podrážděně. „Dobře, že ten kočár nezanechala bez dohledu,“ mumlal si sám pro sebe, zatímco pozoroval čekající bryčku slečny Starlingové a silného lokaje, kterého nechala hlídat koně.

Než slečna Starlingová vešla dovnitř, otočila se a podívala se přímo jeho směrem, jako by na sobě cítila něčí pohled. Maxovým tělem projel prudký elektrizující závan vzrušení. Klobouk se širokou krempou jí zakrýval skoro celý obličej. Samozřejmě že byla dostatečně moudrá, aby na místě, jako je toto, neodkrývala své půvaby. Šedé nevýrazné šaty a široký klobouk posazený hluboko do čela jistě sloužily právě k těmto účelům. Stačil však jediný moment a on pocítil nezkrotnou touhu odhalit její věhlasný půvab.

Teď však bude lepší soustředit se na osamoceného lokaje. Bože, ten přerostlý farmářský chlapec se sem vůbec nehodil. To má být její ochrana? Dokonce i Max, který byl vycvičený v mnoha bojových uměních, by se bez dobrého důvodu na místo, jako je toto, nikdy nepouštěl.

V okuláru dalekohledu sledoval mladého sluhu, jak se nervózně rozhlíží po špinavé ulici. Urostlý venkovský synek stál

zodpovědně na svém místě, ale vypadal poněkud vyděšeně, což také zcela jistě byl.

Naštěstí se tady ještě potuloval ten otrhaný kluk z ulice, kterého slečna Starlingová před chvílí objímala a který by se za ni u svých kumpánů zcela jistě přimluvil, kdyby snad mělo k něčemu dojít.

Chlapec naštěstí vyhlížel odvážněji a odhodlaněji než lokaj. Náhle si Max s bolestí v srdci uvědomil, že mu připomíná sebe samotného, když byl v chlapcově věku. Roztrhané šaty, postoj k životu, prázdné kapsy a všechno to naparování.

Také vyrůstal chudý, ale jednalo se spíše o chudobu ducha a o život v hanbě. Rozhodně nikdy netrpěl hladem, tak jako ten otrhaný hoch z ulice.

Se zájmem pozoroval mladíka a jen stěží mohl uvěřit tomu, že tehdy, když byl poprvé naverbován, nebyl o mnoho starší než on. Když jeho otec rozhodl, že se z něho stane... to, co se stalo.

Prudce pohodil hlavou, aby odehnal nechtěné vzpomínky na minulost. Všechny ty zlé věci byly za ním: středověká krevní přísaha jeho zatraceného předka, tajný slib, válka, kterou naštěstí vyhráli. Nastal čas, aby konečně žil svůj vlastní život.

Už dlouho si plánoval, že jakmile ta prokletá válka skončí, jeho prvním úkolem bude očistit pošramocenou pověst své rodiny, která se generaci za generací stále zhoršovala.

Věděl, že to nebude snadné, zvláště po dlouhém období, kdy byl znám jako světoběžník a dobrodruh. Navíc díky svému členství v klubu Inferno se dostal do značné nevýhody.

Ale co na tom, však si nějak poradí. Vyznal se v lidech a dokázal odhadnout jejich povahu. Poněvadž věděl, kudy má vést útok, aby se dostal ke kýženému vítězství, nebude trvat dlouho a zdejší smetánka mu bude zobat z ruky.

Musí se oženit.

Vhodná nevěsta bude dokonalý nástroj, který mu pomůže očistit temnou pověst lordů z Rotherstonu. Jeho nový úkol se tentokrát nebude týkat žádného cizího agenta, ale výhradně jeho samého. Musí si najít nevěstu.

Což absolutně nevysvětluje, co tady zatraceně dělá.

Podle logického uvážení tady jen ztrácí čas. Daphne Starlingová, poslední na jeho seznamu, rozhodně není ta správná osoba, která by se měla stát jeho ženou.

Přesto, jakmile si přečetl její složku, nedokázal odolat pokušení. Dneska tady přišel jen proto, aby ji viděl.

Zcela jistě to nemůže být na škodu. Vždyť ona ani netuší, že vůbec existuje.

Max si byl jistý, že jakmile ukojí svou zvědavost, pokojně se odebere domů, kde provede uvážlivý výběr. Nejspíš to bude cudná dcera váženého biskupa. Nebo vášnivá jezdkyň – stále se nemohl rozhodnout. V žádném případě si nevybere šestnáctiletou dívenku. Vždyť by skoro mohl být jejím otcem, ale ostatní dívky byly bez chyby. Samozřejmě až na Daphne Starlingovou.

Jedna skandální duše v rodině docela stačí, a toto privilegium si vyhrazuje pro sebe. Potřebuje manželku s *neposkvrněnou* pověstí, aby tak vyvážil tu svoji.

Osobně mu bylo naprosto jedno, co si o něm kdo myslí, ale jednou bude mít děti a je zodpovědný za jejich budoucnost. Rozhodně nechtěl, aby vyrůstaly s cejchem hanby jako on. Tím, že očistí pověst svého rodu, dá svým potomkům příležitost, aby žili plnohodnotný a šťastný život. Obrovské bohatství, které za uplynulé desetiletí nashromáždil, bylo jen malou berličkou, která mu dopomůže k cíli. Nicméně za peníze si nemůže koupit ani respekt, ani právoplatné místo v londýnské společnosti. Důkazem toho byly bohaté rodiny obchodníků.

Ne, jediným klíčem je získat tu správnou nevěstu a matku budoucích Rotherstonů. Musí to být žena, jejíž rodina je zcela bez poskvrny, a ona sama je miláčkem společnosti.

Až donedávna k takovým ženám patřila i slečna Starlingová. Teď se však dostala do potíží, které by mu jistě neprospěly. Oliver měl pravdu, že by ji měl rovnou vyškrtnout ze seznamu.

Původně se o ni Max zajímal, ale ukázalo se, že slečna Daphne Starlingová nepříchází v úvahu. Alespoň si to neustále opakoval. Když však obrátil seznam nevěst a četl dovětek, který jeho právník přiložil, pocítil náhlý záblesk zájmu.

Max zjistil, že ctitel, kterého pustila k vodě, není nikdo jiný než jeho dávný nepřítel z mládí. Nejdříve byl zaskočen, ale pak se tomu musel smát.

Zatracený Albert Carew.

S jízlivým pobavením zakroutil hlavou. Stál u okna a sledoval, kdy slečna Daphne Starlingová konečně vyjde ze sirotčince, přičemž nevěnoval ani tu nejmenší pozornost běhně, která se mu otírala o ramena a cuchala mu vlasy, aby ho zaujala a dostala do postele.

Drahý starý Alby! *Ach, bože.* Max by rád řekl, že po dvaceti letech, kdy se z obou stali dospělí muži, zapomněl na svého nepřítele z mládí i na jejich vzájemnou nevraživost, ale bohužel tomu tak nebylo.

Bratři Carewovi byli synové vévody z Holyfieldu. Jeho nechutně bohatí nepřátelé žili na sousedním panství ve Worcester-shiru, kde vyrůstal. S výjimkou Haydena, nejstaršího ze synů, to byli malí grázlové, jejichž největší zábavou bylo Maxe pořádně zmlátit, kdykoliv se jim připletl do cesty.

Jednalo se o jejich oblíbenou kratochvíli, zvláště proto, že k Maxovi neměli daleko. Vždyť jejich palác stál nedaleko polorozpadlého panství jeho otce. A navíc Max musel každý den ujit kus cesty do chatrče ke svému učiteli.

Většinou na něho už čekali poblíž pastvin nebo u starého borového háje.

Albert, který se narodil jako druhý, byl vůdcem mladších bratrů a stal se jeho největším nepřítelem. Při vzpomínce na jejich četné bitky s nevyrovnanými silami a na svou pýchu Max pokýval hlavou. Ačkoliv stál sám proti několikanásobné přesile, tvrdohlavě odmítal chodit jinou cestou.

Není se co divit, že upoutal pozornost svého velitele. Vždyť už v mládí se v něm projevovaly válečné instinkty jeho normanských předků.

Naštěstí pro starého Albyho byla msta zcela proti zásadám Řádu. Navíc viděl až příliš mnoho utrpení a zbytečného krveprolití.

Na druhou stranu, když jsou všechny útrapy války za nimi, nebylo by špatné trochu si pošpásovat. Zvláště ho pobavilo,

když slyšel, že ta Starlingova holka odmítla nabubřelého Alberta Carewa. Ach, přál si být mouchou a sedět na stěně, když mu oznámila, že si ho nevezme...

Max byl v podstatě velmi soutěživý a okamžitě ho napadlo, zda on by s touto zřejmě velice vybíravou mladou dámou pochodil lépe.

Samozřejmě že ano, usoudil nakonec. Mladická nedůvěra sama v sebe byla dávno pryč.

K čertu, to je ale pokušení! Přišlo to jako náhlá rána z nebes.

Musí se s tou dívkou seznámit. A musí si s ní zatancovat před zraky drahého Alberta.

Řád sice zakazuje mstu, ale pravidla nic neříkají o malém zakroucení nože, který vrazil do rány někdo jiný.

Proto odepsal svému právníkovi a vyžádal si složku dámy číslo pět. Oliver jeho přání ihned vyhověl, ale když si Max nalil skleničku brandy, usadil se ke krbu a začel se, uvědomil si, že dostal víc, než žádal.

Jakmile dočetl poslední řádek, zmocnila se ho podivná naděje.

Té noci si všechny materiály přečetl ještě několikrát, aby si vryl do paměti všechny podrobnosti. Nejvíce ho zaujala přezdívká, kterou slečna Starlingová dostala ve společnosti. *Svatá patronka chudých dětí*.

Byla známá svou pomocí vyděděncům a všem těm, kteří neměli tolik štěstí a nenarodili se bohatí a urození. Vzala je pod svá ochranná křídla a postarala se, aby dostali šanci alespoň na trochu slušný život.

Max, který dlouhá léta žil jako vyděděnec společnosti, znal hodnotu její laskavosti.

Bohužel, byl tady ten problém s její pověstí. Nicméně nyní, když Max věděl, že je do toho zapletený Albert, nepochyboval o tom, čím je to vina. Moc dobře ho znal a nejednou se na vlastní kůži přesvědčil o tom, jak dokáže být krutý a bezohledný. A pokud utrpěla jeho pýcha tím, že ho slečna Starlingová odmítla, nebylo pochyb o tom, že by Albert neváhal a beze studu by ji nespravedlivě očernil, jen aby se zbavil své vlastní hanby.

A právě tehdy mu na mysl vytanula ta osudová myšlenka. Pokud byla slečna Starlingová neprávem očerněna..., *možná potřebuje jeho pomoc.*

Ach, zatraceně, Max marně bojoval se svými instinkty a s neovladatelnou potřebou pomoci dámě v nesnázích. Zvláště když sám na své kůži okusil, jaké to je být terčem Carewovy zlovůle.

Od té doby nemohl slečnu Daphne Starlingovou pustit z hlavy. Nespravedlnost, která potkala dobrosrdečnou dámu, zvláště když se jednalo o intriky takového mizery, jakým byl Albert, zachvívala každíčkým kouskem jeho těla. Té noci nemohl dlouho usnout. Ležel na zádech, zíral do stropu a měl chuť někoho udeřit.

A teď byl tady. Navzdory tomu, že dobře věděl, že výběr správné nevěsty je příliš vážná věc, než aby do toho nechal vstoupit své city.

Ukázalo se, že slečna Daphne Starlingová má zhoubný vliv na jeho mysl. Ještě se s ní ani nesetkal a už jakýmsi zvláštním kouzlem ochromila jeho chladné uvažování.

Není se co divit, že se rozhodl pro pozorování z bezpečné vzdálenosti, odkud mohl kdykoliv zmizet jako temný stín.

Když Max viděl tohle bohem zapomenuté místo, kam se mladá dáma vydala, byl rád, že je tady. *Někdo* přece musí dohlédnout na její bezpečí.

Zajímalo by ho, zda lord Starling vůbec ví, kde jeho dcera vykonává charitu. Vážně o tom pochyboval.

Přesně podle plánu, tak jak bylo napsáno v její složce, se objevila na tomhle místě v obvyklou dobu – pátek ráno v devět hodin. Zdá se, že Daphne Starlingová patří k lidem, kteří mají rádi přesnost.

A Max měl rád dochvilné ženy. Nicméně její přesnost byla i nevýhodou, protože nedalo moc práce zjistit, kde a kdy bude, což se mu vůbec nelíbilo.

Hlavou se mu honilo nespočet dalších otázek, ale jeho zmařovaná hostitelka v horním pokoji nevěstince začala být podrážděná nedostatkem zájmu.

„Proč pozorujete tu lady?“ chtěla vědět.

„Protože zvažuji,“ řekl Max pomalu s okem přitisknutým k okuláru dalekohledu, „že se s ní ožením.“

Děvka se překvapeně rozesmála. Pak si lehla na záda a vyhrnula sukni. „Ale teď můžete mít mě!“

„Ne, ne,“ odmítl nevzrušeně. Spíše přemýšlel nad tím, zda svá slova skutečně myslel vážně.

„No, to máte ale zvláštní způsob namlouvání.“

„Starých zvyků se člověk těžko zbavuje,“ utrousil nenuceně.

Se smíchem ho pěstí uhodila do ramene a čekala, co to s ním udělá.

Nic.

„No tak, sire, žádné ženě se nelíbí manžel, který by ji špehoval!“

„Abych řekl pravdu, tak právě v téhle chvíli je mi jedno, co se jí líbí nebo ne.“

„Jste bezcitný.“

„Praktický,“ opravil ji a jízlivě se usmál. „Jeden přece musí vědět, do čeho jde.“

Zasmála se a upřeně se na něho podívala. „Se mnou si můžete být jistý.“

„Jen klid. Své peníze dostaneš.“

„Jenže když se na vás tak dívám, tak bych si je raději odpracovala.“ Přistoupila blíže a rukama se dotkla jeho ramen. „Muž jako vy se tady často nevidí.“

Zkoumavě se na ni zadíval. Myslí snad cvičeného zabijáka, který pracuje pro tajnou organizaci, jež oficiálně neexistuje, nebo nastrojeného markýze s titulem? „Možná bys tomu měla být ráda,“ řekl nakonec.

Prostitutka zmlkla a zamračeně pozorovala jeho nepřístupný výraz. „Kdo vlastně jste?“

Záleží na tom, kdo se ptá. Škádlivě jí pohrozil prstem. „Měla bys vědět, že na takové věci se svých klientů nemáš vyptávat.“ Pak kývl k oknu. „Znáš ji?“

„Slečnu Starlingovou? Každý ji tady zná. Pokud vím, tak se snaží spasit naše duše. Jen plýtvá časem.“ Její krátký, opovržlivý